

for at hindre dette, tror jeg, det vil være meget heldigt. §§ 7, 8 og 9 omhandle mere almindelige hygiejniske Foranstaltninger, som jo ikke ville kræve synderlig store Ofrer. At der i Værksteder, Fabrikker, Kontorer og hvilket som helst andet lukket Rum skal findes det fornødne Antal Spyttebakter, er en ganske simpel hygiejnisk Foranstaltning, som forholdsvis let kan gennemføres. § 9 paabyder, at der skal desinficeres i forskellige Lokaler, idet Gulvet skal vaskes eller affrøves fugtigt inden 24 Timer efter Mødet. Det er jo nemlig det, at Støvet bliver sat i Bevægelse, der er det farligste for Udbredelse af Tuberkulose. Dette er maaske ogsaa en Paragraf, som der vil være nogen Vanskelighed ved helt at gennemføre, idet der er Lokaler, som ifølge deres Art ikke saa let kunne lade sig vaske paa den Maade. Derfor have vi ogsaa indsat de Ord: for saa vidt dette kan lade sig udføre. Det er jo netop den Slags store Lokaler, hvor der kommer mange Mennesker, hvor der er mange, der hoste og spytte, og hvor der samler sig meget Støv, som frembyder væsentlig Fare for Smitte. § 10 forbyder Folk, der ere stærkt brystsyge eller tuberkulose, at deltage i Tilberedning af Levnedsmidler eller i Salget af disse. Det forekommer mig, at det er en meget simpel, let gennemførlig Paragraf, der stemmer med Hygiejnens Krav. Der kunde maaske ogsaa i denne Lov være medtaget noget om, hvorledes Stolelokaler skulle desinficeres. Vi have jo fra forskellige Sider hørt om den meget ringe Renlighed, som hersker i Skoler. Saa den anden Side mener jeg, at det maaske mere hører hjemme i en Skolelov at træffe den Slags Foranstaltninger. Det viser sig ogsaa, at Tuberkulose ikke er nær saa udbredt blandt Børn som blandt voksne, saa disse Foranstaltninger maaske iffe ere saa nødvendige. Saa have vi sat ind i Loven, at Desinfektion, der udføres efter denne Lov, skal ske efter det samme Princip, som gælder ifølge Epidemiloven, saaledes at Udgifterne afholdes henholdsvis af Stat og Kommune, idet Staten betaler $\frac{2}{3}$ og Kommunen $\frac{1}{3}$. Endvidere have vi foreslaaet, at Desinfektionen skal være gratis for ubemidlede, medens de, der have Raad til det, skulle betale den. Det er jo det samme Princip, som gælder med Hensyn til Epidemiloven. Naar den sidste Paragraf omhandler, at Loven ikke finder Anvendelse i militære Etablissementer eller paa Flaadens Skibe, er det, fordi der paa disse Steder findes egne Læger, som ikke jortere under det almindelige Vægevesen; Loven kan altsaa ikke finde Anvendelse der, og der er heller ikke Grund dertil. At Loven heller ikke

gælder for Færøerne, blev i Gaar omtalt i Landstinget; det kan gerne være, at det vil være nødvendigt at gennemføre en saadan Lov ogsaa for Færøerne, men da Forholdene der i mange Maader adskille sig fra Forholdene herhjemme, have vi ikke ment, at det var nødvendigt. — Det er fra nogle Steder sagt om denne Lov, at den gaar for vidt, og fra andre, at den ikke gaar vidt nok. Jeg kunde for mit eget Vedkommende som Læge have ønsket, at den gik meget videre, saaledes at den f. Eks., som ogsaa fremhævet i det andet Ting, bestemte, at det ikke er tilladt en Lærer, der er i høj Grad brystsyg, at undervise mange Børn; det rummer en høj Grad af Fare for Samfundet. Ligeledes kunde jeg meget ønske, at denne Lov indeholdt en Bestemmelse om, at Patienter, som i høj Grad lide af Brystsyge, i Ligebed med Patienter, der lide af andre smittsomme Sygdomme, kunne indlægges til vederlagsfri Behandling paa Sygehuse. Men paa den anden Side har jeg iffe været blind for, at det vilde blive en meget stor Udgift for Staten. Naar man imidlertid har set, hvorledes Folk kunne have det paa Landet, at, som det ogsaa blev omtalt i Gaar i Landsringet, en Indsidder paa Landet ofte kun har en enkelt Stue og ofte kun en enkelt Seng, saa er det jo i høj Grad bejværligt, naar et Medlem af en saadan Familie bliver brystsyg, og det vil som Regel medføre, at hele Familien bliver smittet, de have jo kun den samme ene Seng og den samme ene Stue, saa at det næsten er ganske umuligt at undgaa det. Hvis en saadan Patient da kunde blive indlagt til vederlagsfri Behandling paa Sygehuset, vilde der være opnaaet meget betydeligt derved; men, som sagt, det vil jo være ret dyrt. — Jeg er heller ikke blind for, at denne Lov maaske vil kunne medføre, at de tuberkulose Patienter komme til at faa en vis Undtagelsesstilling, saa at man kan sige, at de blive en Art Pariaaste, idet Folk ville blive bange for dem og undgaa dem. Jeg tror alligevel, at man vil komme til det samme, enten Loven bliver gennemført eller iffe. Jeg tror, at efterhaanden som Kendskabet til den tuberkulose Smitte udbredes, vil det komme dertil, at Folk af sig selv tage alle disse forebyggende Foranstaltninger, saa at de nære en vis Frygt for f. Eks. at flytte ind i en Lejlighed, der har været beboet af en tuberkuløs, eller købe Klæder, der have tilhørt en tuberkuløs, eller tage ind i et Hotelværelse; hvor der har boet en brystsyg Patient. Jeg tror derfor iffe, at disse Ulemper særlig vilde blive en Følge af Loven. — Hvis man er bange for de Udgifter, som denne Lov vil